

නිසා මගේ සිතිවිලි දරදඩු බවට පත්වී ගිබිනි.

අප අතර වූ නිහඬතාවය නැවත බිඳහෙලන ලද්දේද ආහස විසින්මය. "ලේරු... ඔයාට පුළුවන් නම් මට එක උදව්වක් කරනව ද?..."

නඬන ගැහැණුන්ට වඩා කතාකරන ගැහැණුන්ට උදව් කිරීම පහසුය. "මොකක් ද ආහස...?"

අප ඒ වන විට සිටියේ සමාජයේ නවතැන ඉදිරිපිට වාන නවත්වමිනි. සමාජ මෙතන සිටිනවා වීමට නොහැක. මා ළඟ තිබූ සතුරු, මගේ

එක්තරා කාල පරිච්ඡේදයක්

මම හුදකලාවේ ම ගත

කළෙමි. හුදකලාවේ ම

ආහස ගැන දැක් වුණෙමි.

අද මේ මොහොතේ අප

සිටින්නේ මා අසලක ය.

එහෙත් මම කරකියා ගත

හැකි යමක් වටහා ගත

නොහැකි ව ගොළු වී සිටිමි.

දුරකථනය මේ කිසිවක් කොහේ වේ දැයි මම හෙදනිමි. එහෙත්, සමාජ නැවත එන තුරු මිඳුලට වී හෝ නිඳුලෙන සිටිනවා මිස ආහසට කරදර නොකරමිනි මම සිතා සිටියෙමි. අප මදකට නිහඬ ව සිටි බැවින් මම නැවතත් අපගෙන් පුශ්න කළෙමි.

"මොකක් ද ආහස මම කරන්න ඕන උදව්ව?"

"මාව ආයෙත් මුණ නොගෙහි ඉන්න එපා ලේරු..." අපගේ ඒ කටහඬ සැවෙදී ය. මා තුළ ද දුකක් මතු විය. ඒ හැමකට ම වඩා අප නැවත වරක් හඬනැයි මා තුළ බියක් ද මතු විය.

"නැත ආහස ඔයාට මුණ ගැහෙන්න තියන අකමැත්ත නිසා නෙමෙයි මම මෙහෙට එමුයි කිව්වේ කෙලින් ම.... ඔයාලට කරදර කරන්න අකමැත්ත තියයි..."

අප කිසිවක් ම කිවේ නැත. නිහඬ ව ම වානනයෙන් පිටතට ආ අප එහි පිටුපස දොරටුව විවර කර පාරිසරයක් රැගෙන මා අත තැබුවා ය.

"මේ මොකක් ද?"

"ලේරු අපුලෙන හිරිය අපුල... මතන ඔයාගෙ සාක්කුවේ තිබුණු බඩුත් ඇති..."

"ස්තූතියි ආහස..." නවතැනේ යතුර එහි උඩින් ම විය. මට වානනය සිහි වූයේ එවිට ය.

"මම එදා අරගෙන තිබිබ වානනයට මොකද වුණේ කියල ඔයා දන්නව ද ආහස...?"

"ඒක තාත්ත ආපහු බාර දිල තිබුණා..."
"මට ඒක ආපහු කුලියට ගන්න තියනව නම් නොදැයි..." පුටුව වතාවට එදා දවස තුළ ආහස සිතාසිනි.

"අයි?" මා ඇසුවේ කුතුහලයකිනි.

"ඔයා අඩු තරමේ තව සතියක් වත් වානනයක් අතට ගන්න එපා ලේරු... අමතක උණා ද මළුවේ තුටුලයක් තියන බව... ඔයාට යන්න ඕන තැනකට මම එක්ක යන්නම් එතකත්..." මම පිළිතුරු වශයෙන් කිසිවක් ම නොකියා නිහඬ වීම. පැමිණ සිටින අරමුණ පසෙකලා දුන්නේ අපගේ උදව් ලබා ගැනීමට මට සිදුව තිබේ. නැවත කතා කළේ ආහසයි.
"ලේරු..."
"අයි..."
"හෙට උදේ මම ඔයාට බලල යන්න එන්න ද?..."
"හා..."

"කියා ද එන්න ඕන..."
"ඔයා කැමැති වෙලාවක එන්න... ඒත් මම..."
"අයි... ඔයා කෙහෙවත් යන්න ගිතනව ද ලේරු... කරනාකරල මය මළුවේ තුටුලයක් තියාගෙන තැනියම කොහේවත් යන්න එපා..."
අපි කතා කරමින් සිටියේ වානනය අසල සිටගෙන ය.

"ලේරු... හෙට මම උදේ නමයට එන්නම්. ඔයා ගෙදර ම ඉන්න... මම එනෙමි යනව..."
අපට ස්තූතී කර අතවනා වානනය පිටත්ව යන හෙක් මම බලා සිටියෙමි. නමුත් අප පිටත් වූ වනා ම මට දැනුණේ මගේ පාළුවකි.

සමාජයේ නවතැන කුඩා වූව ද ඔහු පිළිවෙලකට එය සකස් කරගෙන සිටියේ ය. මම අම්මාට කතා කළේ සිත තුළ නැති එමින් තිබූ දුකත් තනිකමත් මෙය ගැනීමේ බලාපොරොත්තුවෙනි. නමුත් මා නොදන්න සිටි බොහෝ දෑ අප ඒ වන විට දැනගෙන සිටියා ය.

"පුතා ආහස ඔයාට මගේල ගැන මොනවත් තවම කතා කළේ නැද්ද?"
"නැත අම්ම ඇයි..."
"ආහස දන්නව පුතා මගේල විවාහ වුණා බව..."
"මොනව...?" මම පුදුම වීමි.
"මව් පුතා... නමුත් කොහොම දැනගන්න ද කියල නම් මම දන්න නැත..."

පසුව දා ආහස එනතුරු මා සිටියේ නොඉ-වසිල්ලෙනි. මා ඇගේ වානනයට ඇතුළුවී ඇසුත් ගත්තේ අප යන තැනක් ගැන විමසීමක් නොකරමිනි. කතාව ආරම්භකල යුත්තේ කොහෙත් කුමන ආකාරයටදැයි මා තුළද පැවතියේ වටහාකි.

අප ෆ්ලිමින්ටල් වරාය අසල මුතුද තුළට ගොඩබිම ගොරා ගිය කුඩා බිම් තීරුවක් දිගේ දිගට ම වානනය පැදවූයේ වැඩි කතාබහකින් තොරව ය. අපට සුදුසු යැයි සිතන ස්ථානයක වානනය නැවැත්වූ පසු අපි එයින් පිටතට පැමිණියෙමු.

අප අසල හුදකලාවේ ම තැනැත්තෙක් මාලු බැමේ යොදැයි. ඔහු සිටින්නේ ඒ කටයුත්ත දෙසට ම යොමුවූ මහසකිනි. එක්තරා කාල පරිච්ඡේදයක් මම හුදකලාවේ ම ගත කළෙමි. හුදකලාවේ ම ආහස ගැන දැක් වුණෙමි. අද මේ මොහොතේ අප සිටින්නේ මා අසලක ය. එහෙත් මම කරකියා ගත හැකි යමක් වටහා ගත නොහැකි ව ගොළු වී සිටිමි. ලංකාවේ මා ගත කළ අවසාන සති කිහිපය තුළ දී මා වෙත පැවතී නොඉ-වසිල්ලෙන් තත්වය මට මතක ය. එහෙත් අද මට සිදුවී ඇත්තේ කුමක් ද? මම බලාපො-රොත්තු නොවන ගොළු බවකට ආහස අසල දී පැවත්තේ ඇයි දැයි මම නොදන්න සිටින්නෙමි. ඇගේ නිහඬ වර්තයද විටෙක මාගේ රැගෙන එන්නේ ඉතා අසීරු බවකි. යමක් සිතාගන්නටත් කලින් අප කතාව ඇරැඹුවා ය.

"ලේරු..."

"මව්..."

"ඔයා ගියා ද මගේලගෙ මතුල් ගෙදර..."
අප ඇසුවේ මා බලාපොරොත්තු නොවූ පුශ්නයකි. ඇත්ත කිවුවහොත් ඇගේ සිත රිද්දේ දැයි මට සිහි. බොරුවක් කියා අගේ සිත රැවටීමද කළ නොහැක. ඒ නිසා ම මම නිහඬ වුණෙමි.

"ඔයා එයාගෙ යාළුවෙක්. ඔයාට අයිතියක් තියෙනව යන්න..."

"ආහස කරනාකරල ඔයා මට කතා කරන්න ඉඩ දෙනව ද...?" ආහස මා දෙස බලලුවේ පුදුමයෙනි. මගේ පරණ පුරුදු වර්තය අපට සිහිවන්නට ඇත.

"ආහස... මම පර්ත් ආවේ ඔයා ගැන කතා කරන්න. වෙන කවුරුත් ගැන නෙමෙයි... ඔයා ගැන කතා කරන්න."
"මා ගැන තමයි අපි කතා කරන්නෙ ලේරු..." අප කියන්නේ එක අතකින් ඇත්තකි. අප අවකල් ම මගේලට ආදරය කළා නම් ඔහු විවාහ වූ පලියට, අප අමතක කළ පලියට ඇගේ සිතින් මගේලට මකා දැමීම අපට පහසු විය නොහැක.

"ආහස... කොහොම ද ඔයා මේ ගැන දැන ගත්තෙ...?"

"මට මගේලගෙ අයිස කතා කළා..."

"අයිස කොහොම ද ඔය දෙන්න අතර සම්බන්ධයක් ගැන දන්නෙ. අයිසට හදුන්වල දන්නෙ යාළුවෙක් හැටියට කිව්ව නේද?..."

"අයිස ගිතල තියනව මම මගේල ගැන බලාපොරොත්තුවකින් ඉන්න බව..."

"ඉතින් ඒ බලාපොරොත්තු, ඔයාට දන්නෙ මගේලයි කියල ඔයා කිව්වේ නැද්ද ආහස..."
මගේ සිහි තර්කක් මතු විය.

"බලාපොරොත්තු බිඳුණු බව දැනගන්නට පස්සෙ, බලාපොරොත්තු ඇති කළේ කවුද කියල දැනගන්න එකේ ප්‍රයෝජනයක් තියනවද ලේරු...?" ඒ දෙනෙත් කලලින් පිර තිබෙනවා මම දුටමි. එහෙත් අප හැඩුවේ නැත. බිඳුණු බලාපොරොත්තුවේ අම්මාට සත්‍යය ඉදිරිපිට දිදු වෙයිර මෙන් ආහුරුවන අවදානම වෙනුවට වාගේ මෙන් පදම්වෙමින් පවතින හදවතකට ගිම්කම් කීම අප ගැන ආඩම්බර වියයුතු කරුණක් ලෙසට මම දැකීමි.

"ඔයා රටින් පිටවෙලා ගියේ ඊට පස්සෙ ද ආහස...?"

"මව් ලේරු... මට වෙන කරන්න දෙයක් හිතාගන්න බැර වුණා... විශේෂයෙන් ම මගේ පවුලේ අප මා ගැන දැක්වෙනව බලන්න ඉන්න මට බැර වුණා..."

"මම එදා ඔයාගෙ ගෙදර ගිය වෙලාවේ මට තේරුම් ගන්න බැර දෙයක් එන තියන බව මට දැනුණ... මගේ හිතට ඒ ගැන බයක් ඇති වුණා ඇත්තට ම ආහස..."

"ඔයා නිතුරු ද මම මැරුන කියල ලේරු..."
අප කතා කළේ සිහනවක් සමග ය.

මට එදා රෝහලේ දී ආහස මා බැලීමට පැමිණී ඇයුරු සිහිපත් විය. ශරීරය ගිලන් වුවකුට මෙන් හදවත ගිලන් වුවකුටද මරණයේ සිහිවිල්ලෙන් මිදී පහසු නොවනු ඇත. නමුත් වෙනස නම් ශරීරය ගිලන් වුවකු ඒ සිහිවිල්ල පළවා හැරීමට උත්සාහ දරන අතර හදවත ගිලන් වුවකු එය ආදරයෙන් වැළඳ ගැනීමට තැත් කිරීමයි. කුමන පසුබිමක් යටතේ වුව ද ආහස වෙනුවෙන් නම් මා ඒ සිතුවිල්ල ඇත් කිරීමට මට කළ හැකි සෑම දෙයක් ම කිරීමට පසුබට නොහින්ගෙමි.

"කොහෙද ඔයා ගිහින් හිරියෙ ආහස...?"

"එංගලන්ත ඉන්න මගෙ හැන්දු ළගටයි මම ගියේ ලේරු... ඒත් මගෙ හදවත මාත් එක්ක ගිහින් තිබුණ නිසා ඒ ගමනින් මට ලැබුණ විශේෂ දෙයක් නම් නැත..."

"ඔයාගෙ තත්වය මම තේරුම් අරන් තිබුණ නිසා තමයි මම පුළුවන් තරම් ඉක්මනින් මෙහෙ ආව..."

"මට ඒක තේරුම් ගන්න පුළුවන් වුණා ලේරු. ඒ නිසා තමයි ඔයා මෙහෙ ඇවිත් රෝහලට ඇතුල් කරල ඉන්න බව දැනගත්තම මමත් ආපහු ආව..."

"ආහස... මට කලින් මා ගැන කිසිම දෙයක් තේරුම් ගන්න ඔයාට බැර වුණා ද ආහස... ඔයාගෙ ඇත් වීමත් සමග මා හදවත ගිම්කරගත් හුදකලාව පිළිබඳව කිසිම හැඟීමක් ඔයාට තිබුණ නැද්ද...?" මගේ සිහිවිලි මා සිත ඇතුළේ ම සිරකර ගනිමි. මා ගැන වෙනුවට ඇගේ අනාගතය ගැන ආහසගෙන් පුශ්න කළෙමි.

"ඔයා වෙනුවෙන් මොනව ද මට දැන් කරන්න පුළුවන් වානස...?"

"ඔයාට කරන්න කිසි දෙයක් ඉතිරි වෙලා නැත ලේරු... මම නිර්ණයකට ඇවිල්ලයි දැන් ඉන්නෙ...!"

ලබන කලාපයට

over the past decade, including Plenary lectures. His work has been recognised by the Senior Organon Award of the Australian Endocrine Society, the Serono Lecturer of the American Society for Andrology, the Distinguished Andrologist Award of the American Society of Andrology and, in 2004, the Robert Williams Distinguished Leadership Award of the US Endocrine Society. He has also served on the Executive Council of the International Society for Andrology for the past decade, including a term as its President.

He has also served on the Bioethics Committee of the Uniting Church of Australia, Victorian Synod.

He initiated and directs Andrology Australia, the Federal Government's program in male reproductive health that provides public and professional education and research in this important area of Men's Health.

In addition to being Director of Andrology Australia, he is Executive Chair of the Monash Institutes of Health and Associate Dean (Biotechnology Development) for the Faculty of Medicine, Nursing, and Health Sciences.

ශ්‍රී ලාංකීය ඇට මිදුළු දායක ලේඛණයේ ලියාපදිංචි දායකයින් ගණන

488

ඇට මිදුළු/සමහර සෞඛ්‍ය දායකයකු ලෙස ලියාපදිංචි වන්න

ජීවිතයක් කොයි තරම් වර්තවද?

ශ්‍රී ලාංකීය ප්‍රජාවේ සෘෂ්ටිකරයන්

සත්‍යය

වෙළඳ දැක්වීම් සඳහා අමතන්න

(03) 9402 5380